

مَزَامِير

۱

راه آدموی صالح و راه آدموی شرور

۱ خوش به حال اُکسی که با مشورتی که آدموی شرور آدن، راه نَره،
توو راه گناهکارُ نُووستِه،
و توو محفل کسوئی که رِشخند اگنن نَنیگه؛
۲ بلکه شریعت خداوند خاشیشین،
و شو و رو به شریعت اُ فکر اگن.

۳ اُ مِثه درختین که پهلوی جو هوی هُو سُکاشتین،
که میوه خو توو فصل خو آدِت،
و گِریکِ پِجْمُرده نابو.

اُ هرکاری که اگن موفق ابو.
۴ ولی آدموی شرور ایطو نَهَن
اُش مِثه کاهن که باد با خوی شابرِه.

۵ به همی خاطر آدموی شرور تو داوری تُون ووستادین سُنی،
و گناهکارُ هم توو محفل صالحُ.
۶ چون خداوند واسار راه آدموی صالحین،
ولی راه آدموی شرور نابود ابو.

به مه به راه درست خوت راهبری بکن

مزمور داوود

۱ ای خداوند، به گپنم گوش هاده،
به آه و ناله آم توجه بکن.

۲ ای پادشاه مه، ای خدای مه،
به صدای فریادم گوش بکش،
چون مه به درگاه تو دعا اکنم.

۳ خداوندا، غایه صُحب صدای مه ئو آشنوی؛
غایه صُحب، دعاخو به درگاه تو آتارم،
و منتظر آمونم.

۴ به چه که تو خدای نھی که آشرات خوشت بیاد؛
بدی نابو با تو یه جا بشت.

۵ آدم پرمدا ناتون جلوی چهمنیت ووسته؛
تو آ همه بدکارُ نفرت اته.

۶ تو به دروغگو هو نابود اکنی.
خداوند اکسوئی که کاتل و دغل بازن بیزارین.

۷ ولی مه به واسطه محبتت وارد لهرت آیم،
و با ترس و احترام به تو، به طره معبد مقدست تعظیم اکنم.

۸ خداوندا، به خاطر دشمنم به مه توو راه درست خوت راهبری بکن،
و راه خو جلو روم راست بکن.

۹ به چه که رو زینش هیچ گپ راستی نی،
و باطنش پُر آ هلاگتن.

خُلکیش مئه یه گبر وازن،

وا زبن خو چرب زبئی اکن.

۱۰ خدایا، بی اش خطاکار به حساب بیار،

بُوال که خوش، با مشورتوی خوش زمین بُخوارن؛
به خاطر تقصیروی زیادش، به اَشْ اَ محضر خو دَر بگردن،
به چه که به ضد تو بلند بودن.

۱۱ ولی بُوال اَشْ که به تو پناه آتارن هَمَشْ شاد بَشَن.
بُوال اَشْ تا اَبَد وا شادی آواز بُخوَنَن.

زیر سایه خوت واسارِشْ بَش
تا کسوئی که به نِمَت دوست شَهّه توو محضر تو شادی بُگَنَن.
۱۲ خداوندا، به چه که تو به آدم صالح برکت آدی،
تو وا لطف خو مِثّه یه سپر واسار اَ اَبی.

۷

به تو پناه آتاروم

مزمورد/وود

۱ ای خداوند خدایِ مِه، به تو پناه آتارم؛
به مِه اَدَس همه کسوئی که دُمبالم اَگَن نجات هادّه و آزاد بُگَن،
۲ نِکه مِثّه شیر جُن مِه ئو بَدِرَن،
تکه پارم بُگَنَن و کسی نَبَشّه که به مِه اَ چنگ اَشْ دَر بیاره.

۳ ای خداوند، خدایِ مِه، اَگه اَ چیزی که در مورد مِه اَگَن، اُمِکِرِدِن
اَگه به کسی ظلم اُمِکِرِدِن؛

۴ اَگه خوبی رفیکِ خو با بدی جواب اُمَدادِن،

یا اَگه به دشمنم ناحق چپو اُمِکِرِدِن،

۵ بُوال دشمنم دُمبالم بُگَن و جُنم بَگَنَت؛

بُوال زندگیم رو زمین پامال بُگَن و اَ بین بَبرّه

و عزتم با خاک یکی بُگَن. سیلاه

۶ خداوندا، توو غضب خو هُرُس،

به ضد خشم دشمنم بلند بَش.

پی مِه بیدار بَش،
ای تو که داوری اِدنا هِدِن.
۷ بُوال همه کومُ دور تو جمع بَشِن،
و تو آ بالا بهشُ داوری بُوگن.

۸ خداوند، به مردم داوری اَگن.
خداوندا، طِبکِ درستکاریم به مِه داوری بُوگن،
طِبکِ صداقتی که اَمهه.

۹ ای خدای عادل،
ای تو که فکُر و دَلُو امتحان اَگنی،
بُوال بدی آدموی شرور تَمَم بَشِت
و تو به آدموی صالح پا برجا نگه بُوگن.
۱۰ سپر مِه خدان،

هَمُ خدایی که به آدموی پاک و صادق نجات اَدِت.
۱۱ خدا داور عادلین،
و خدایین که هر رو به آدموی شرور تریغ اَبو.

۱۲ اَگه انسان توبه نَکنت،
خدا شمشیرُ خو تیز اَگنت،
اَگمن خو اِیکشیدنُ آماده اِیکردِن.
۱۳ خدای اُکسی که توبه ناگنت، سلاح هوی گَشنده خو آماده اِیکردِن،

و تیروی آتشی خو آماده اَگنت.
۱۴ بیگین آدم شرور بدی اُوس اَبو،
به فتنه اُشگمیش اَبو،
و دروغ اَزائت.

۱۵ اُچاه اَگنت، چاه گودی اَگنت،
ولی خوش توی چُهی که خوی اِیکندِن، اَکت.
۱۶ فتنه اُ به سَرخوش اَتا،
ظُلمی به فرق سَرخوش اَخاره.

۱۷ خداوندُ به خاطر عدالتش شُکر اَگنم،

بِی نُمِ خدائند متعال، با حمد و ثنا آواز آخوئُم.

۱۳

تاکِی، خداوندا؟

مزمور داوود

۱ تاکِی، خداوندا؟ به مِه تا اَبَد آ یاد اَگنی؟

تاکِی رُوخُ آ مِه بَر اَگردونی؟

۲ تاکِی باید با فِکْرُم کلنچار بَرَم،

و نَمَمِ رُوز دِلَمِ پَر اَ غُصَه بَیشت؟

تاکِی دِشَمَنُم به مِه پیروز بَیشت؟

۳ ای خداوند خدای مِه، به مِه توجه بُکُن و جَوائِمِ هادَه.

چَهْمَنُم روشن بُکُن، نَکِه یِه موکَ به خُو مرگ بَرَم.

۴ نَکِه یِه موکَ دِشَمَنُم بَیگت: «به اُ پیروز بودَم»،

نَکِه یِه موکَ دِشَمَنُم اُ پَریشونیم شاد بَشن.

۵ ولی مِه، به محبت تو توکل اَمَه؟

در نجات تو گَلَبُم شاد اَبو.

۶ بِی خداوند آواز آخوئُم و به اُ پرستش اَگنم،

به چه که با دَس و دلبازی به مِه خُو بی ایگردن.

۱۵

اَکِن که توی کوهِ مُقَدَّسِت زندگی اَگن؟

مزمور داوود

۱ خداوندا، اَکِن که توو چادِر تو جاگیر بَیشت؟

اَکِن که توی کوهِ مُقَدَّسِت زندگی اَگن؟

۲ اَکِنِ درست زندگی بُکُن،

و کار درست آنجُم هاید،
 اُکِ اِدِل، راست بَگت.
 ۳ اُکِ وَا زَبُنِ خُو تَهْمَت نَزَنَت،
 به هَمساده خُو بدی نَگن،
 و گپوی بدی که راجب دوستِشِن کِبول نَگنت؛
 ۴ اُکِ اَدَم شُرور اَنظَر اُ حَقیرِن،
 ولی به کسوئی که اَ خداوند اَترسِن احترام اَگن؛
 اُکِ رُو کَسَمُ خُو اَمونِه نُو عوَضی ناکَنت،
 حتی اَگه به ضرری بَیشت؛
 ۵ اُکِ پُول نَزول نَدِت،
 و به ضد اَدَم بی گناه رشوه نَگنت.
 اُکِ اِبی کَارنُو اَنجُم هایدت،
 همیشه پا برجا اَمونِت.

۲۰

به نُم خداوند خدام، توکل بَگن.

مزمورد/اوود

۱ خداوند توو روز سخت دعوات کِبول بَگن؛
 نُم خدای یَعکوب و اَسارِت بَیشت!
 ۲ اَ جَایِ مُقَدَّسِ به تو کَمک بَفرِستِه،
 و اَکوه مُقَدَّسِ خُو پُشْتِت بَگنت.
 ۳ همه هدیه هوت وَا یاد بیاره،
 و گریونی هوی تَمم سوزت کِبول بَگن. سیلاه

۴ مُرادِ دِلت به تو هاید

و به تو توو همه نقشه هوت موفقَت بَگن.
 ۵ اَغایه به خاطر نجات تو شادی اَکنیم
 و عَلمُ خُو در نُم خدامُ بلند اَکنیم.
 هرچه که تُو خداوند بَیْت هاید.

٦ حالا آدُونُم که خداوند به انتخاب بُوَدِه خوش نجات اَدِت؛
اَآسْمُنِ مُقَدَّسِ خُو به اُجواب اَدِت،
و با کُدَرِت دَسِ راسِتُ خُو به اُنجات اَدِت.
٧ بعضیُ به ازابِه هُو و بعضیُ به اسبُ توکل شُهَهه،
ولی ما توکلُم، به نُمِ خداوند خدامُن.
٨ اَشُ خَمِ اَبِنِ و اَگن،
ولی ما بلند اَبیم و راست اووستیم.

٩ خداوند، به پادشاه نجات هادَه!
موکعی که به تو صدا اَگنیم، جوابُم هادَه!

٢٣

خداوند سالارِ مین

مزمور داوود

١ خداوند سالارِ مین؛
محتاج به هیچ چیز ناتم.
٢ توو چَراگهوی سرسبز به مِه اخابونِت؛
به مِه ظَرَه هُوِي اَزَمِ راهبری اَگنت.
٣ به جُنِ مِه کُوتِ تازه اَدِه،
و به خاطر نُمِ خو،
به ظَرَه راهوی درست راهبریم اَگن.

٤ حتی اَگه اَدِرِه ای رَدِ بَشُمِ که سایه مرگ رویشن،
اَهیچ چیز بدی نایرسم،
چون تو با مِه ای؛
عصا و دار تو
کُوتِ کَلْبِمِن.

٥ سفره ابي جلو چهم دشمنم به مه پهن اگني!
 به سرم روغن خاش بو اموشي
 و پيالم ايگك پر اگني كه سر ريز ابو.
 ٦ مطمئنم، خوبي و رحمت، تمم روزوي زندگيم دُمبالِ مه آتات،
 و تا ابد توي لهر خداوند زندگي اگنم.

٢٧

خداوند نور مه نجات مين

مزمور داود

١ خداوند نور مه نجات مين؛

اكي پترسم؟

خداوند گلعه جن پناهمين؛

اكي پترسم؟

٢ وقتي آدموي بدكار به مه حمله اگن تا گوشت جئم بخوارن،

همشوي كه دشمنم و به ضد مه آن،

ايشن كه الغزن و اگن.

٣ حتي اگه يه لشكري جنگ به ضد مه بلند بشت،

تيرس توو دلّم ناکت؛

حتي اگه به ضد مه جنگ راه بيكه،

هنوزا دلّم فرصن.

٤ يک چيز آ خداوند امخواستين،

و دُمبالِشم:

كه همه روزوي زندگيم،

توي لهر خداوند زندگي بگنم،

به جني خداوند خيره بشم،

و توي معبدش، پي جواب چيزوي بشم كه آرش اخوام.

۵ به چه که اُتوو روزِ سختی
به مه زیر سایبُنُ خو پناه اَدِت،
و داخل چادرِ خو زَفْتُم اَگن،
اُ به مه رویِ یه صخره بلند و مطمئن اَنوسِه.
۶ اُغایه جلوی دشمنویِ که دورُم شُگِفَتِن
سریند اَبَم،
و با فریادوی شادی توو چادرِ خداوند گریونی اَگنُم؛
پی خداوند اَخونُم و ساز اَزَنُم.

۷ خداوندا، وقتی جارتِ اَزَنُم، صدام بِشَنو؛
به مه لطف بُگَن و جواِبُم هاَدَه.
۸ تو اِدِگَفَتِن: «دُمبالِ ایِ بَشین که روم به طَرَه شما بَیشت!»
گلبُم به تو اِگت: «خداوندا مه دُمبالِ اییم که روت به طَرَه مه بَیشت.»
۹ رو خو اَ مه بَرَمَگَرْدُن،
توو غضب، به نوکرتِ مه، پَس مَرَن؛
ای توپی که یاورِ مه بودی.
به مه اَ محضرتِ دَر مَگَن، و لَم مَگَن،
ای خدایِ نجاتِ مه.
۱۰ حتی اَگه بَپ و مُمم و لَم بُگَن،
خداوند به مه کِبول اَگن.

۱۱ خداوندا، راه خو به مه یاد هاَدَه،
و به خاطرِ دشمنُم
به مه به راه صافِ راهبری بُگَن.
۱۲ به مه دَسِ دشمنُم مَدَه،
چون کسویِ که شهادتِ هویِ دروغِ اَدَن، به ضدِ مه بلند بودَن،
و به مه زور اَگن.

۱۳ ولیِ مه باورِ اَمهَسَتِن که خوبیِ خداوند
توی زمینِ زنده هو اَگینُم.
۱۴ منتظرِ خداوند بَش،

کوی بَش، دِلت قُرس بَشت؛
منتظر خداوند بَش!

۳۱

روح خو به دَسِ تو آسپارم

مزمور داوود

^۱ خداوندا، به تو، پناه آتارم،
مَوال هیچَوَه شرمنده بَشَم؛
در عدالت خو به مِه خلاص بُوگن.

^۲ به مِه گوش هاده،
زود به مِه آزاد بُوگن؛
پی مِه صخره ای بَش که اُجا پناه اِگِرم،
پی مِه گلعه محکمی بَش، تا نجاتم هادی.

^۳ به چه که، تو صخره مِه ای، گلعه مِه ای،
و به خاطر نَم خو به مِه هدایت اُگنی، راهبری اُگنی.
^۴ به مِه آتله ای که رَفْتکاپی سَرِ رام پهن شُکِردن، در آتاری،
به چه که تو جُن پناه مِه ای.
^۵ روح خو به دَسِ تو آسپارم؛
ای خداوند، خدای وفادار، تو آزادی جُن مِه ئو اِدخِردین.

^۶ آ آشوی که به بُت هوی پی ارزش توکل شُهه، بیزارم؛
ولی مِه به خداوند توکل اَمستین.

^۷ در محبت تو شادی اُگنم، خوشالی اُگنم،
به چه که تو مصیبت مِه ئو اِدیدن،
حُب اَدونی که چگه جُنم پریشونن.

^۸ به مِه دَسِ دشمن اِندادین،
پاهوم رویه جای فراخ، رویه جای محکم اِدناهادین.

۹ خداوندا، به مِه لطف بُکن،
به چه که پریشونم؛
أَعْصِه جَهْمُنْم تار بودن،
جسم و جُنْم هم دِگه گُوت اینین.
۱۰ چون زندگیم وا غم و عُصِه اَگَدَشْتِن،
و عَمْرُم وا آه و نالَه؛
به خاطر خطام دِگه گُوت اُمْنی،
اُسْتخُونْم پُهت اَزْدِن.

۱۱ به خاطر همه دشمنم مسخره بودم،
مخصوصا پهلوی همسادهم.
اَشُوئِی که به مِه اَشْناسِن اَمِه اَتْرَسِن؛
هَرکَ به مِه توی کوچه و بازار اَگینه، اَمِه دَر اَرِه.
۱۲ مِثِه یِه مُرده اَیادُ رَفْتَم؛
مِثِه یِه جَهله اِشکسته بودم.

۱۳ به چه که اَشْنُوم خیلِی در مورد مِه فِش فِش اَکِرْدِن،
همه طَرَه تِرْسُ و وحشت اِن؛
اَشُ به ضد مِه با همدِگه نقشه اَکَشِن
به گِفْتِن جُنْم با همدِگه زد و بند اَکَتِن.

۱۴ ولی ای خداوند، مِه به تو، توکل اُمهه؛
مِه اَگَم: «خداى مِه تویى.»

۱۵ عَمْر مِه دَسِ تون؛
به مِه اَدَسِ دَشْمَنْم و کسوی که به مِه آزار و اذیت اَکَتِن، آزاد بُکن.

۱۶ نورِ رو خو به نوکرت، مِه، بَرَن؛
در محبت خو نجاتم هاده.

۱۷ خداوندا، مَوال شرمنده بَشْم،
به چه که مِه به درگاه تو فریاد اَرْتَم،
بُوال تا آدموی شرور شرمنده بَشِن
بُوال تا بی سر و صدا توو گَبر بَرَن.

۱۸ بُوال تا زَبْنِ دروغموشیش گُنگ بَیشت،
اُزبُنوی که در غرور و خِفَت
به ضد آدموی صالح گپوی زشت اَزَن.

۱۹ خداوندا، خوبی تو چگه زیادِن
هَم خوبی که، تو بی کسوئی که اَزت اَتِرسِن یه جا جمع اِدکِرِدِن،
هَم خوبی که جلو چِهَم آدمیزاد،
بی کسوئی که به تو پناه اَتارن، اَنجُم اَدی.
۲۰ تو به ایش اُزد و بند اَدَم
در محضر اَمَن خو زَفَتِش اُگنی؛
تو به ایش اُزبُنوی که نیش ایشَه
تو چا دِرخو سارِش اُگنی.

۲۱ حمد و ستایش بی خداوند بَیشت،
چون اُغایه ای که توو اُ شهری هَسَتَرَم که محاصر بودَه،
اُ محبت خو یه طورِ عجیبی به مه نَمائِن ایکه.
۲۲ اُ موکعی که تِرسیدَرَم، اُ مگو:
«اُ چَهْمِنِت گَفَتَم!»
ولی وقتی بی کمک جارت اُمَرَه
تو صدای التماسِ مِه تِشنت.

۲۳ ای همه کسوئی که، خداوند شمائو بی خوش جدا ایکِرِدِن،
به خداوند دوست نُبَیشت!
خداوند واسارِ آدموی وفادارِن،
ولی سزای اَدَم مغرورُ حسابی اَدت.
۲۴ ای همه شماهوپی که منتظر خداوندین،
کوی بَشین و دلتُ قُرص بَیشت.

^۱ هر لحظه به خداوند ستایش آکنم؛

حمد و ثنای خداوند همیشه رو زبُوم آبو.

^۲ جُنِ مِه به خداوند افتخار آکن؛

بُوال تا آدموی اُفتاده بَشَنُون و شادی بُکُنن.

^۳ ییی با مِه به خداوند جلال هادین،

ییی وا همدِگه نُم اُ رو بالا بَیریم.

^۴ آ خداوند کمک اُمخواست و اُ جوابم ایدا؛

اُ به مِه آ همه تِرْسُم آزاد ایکه.

^۵ اُشوئی که نگاهشُ به خداوندین، اَدَرَخَسَن؛

اُشُ هیچوَه رو سیاه نابن.

^۶ ایی حقیر، فریاد ایزه و خداوند صداس بَشَسَنَت،

و به اُ آ همه سختیش نجات ایدا.

^۷ فرشته خداوند به اُشوئی که آ خداوند اُتِرسن، دورشُ اگنت،

و به اُشُ آزاد آکن.

^۸ مزه بُگنی و بیگینی که خداوند چگه خُبن؛

خوش به حال کسی که به اُ پناه آبرِه.

^۹ ای کسوئی که خداوند به شما بی خوش جدا ایگردن، آ خداوند یترسی،

به چه که، کسوئی که آ خداوند اُتِرسن، هیچوَه محتاج نابن.

^{۱۰} شیروی کوی و جُون، محتاج و گُشنه آبن،

ولی کسوئی که دُمبالِ خداوندن هیچ چیز خوبی کم سُنی.

^{۱۱} ای چوگن، ییی و به مِه گوش هادی،

مِه به شما یاد آدم که چَطو آ خداوند یترسین.

^{۱۲} کین که مُشتاقین زندگی بُکن و دوست ایشه عمر دراز ایبشه تا چیزوی

خُب بیگینه؟

^{۱۳} پَ زَبُنِ خو آ بدی بُگنا،

و جلو لُو خو بُگنا که به مردم گول نَرنی.

۱۴ آبدی دَس بگش و خوبی بگن،
صلح و آرامش جُست اگن و دُمبالی بزه.

۱۵ چهَموی خداوند، به آدموی صالحین،
و گوشش و فریاد کمک ایشن؛

۱۶ رویِ خداوند به ضد بدکارن،
تا اثر اَشُ آرو زمین محو بگن.

۱۷ وقتی آدموی صالحِ خداوند بی کمک جار آرزن، خداوند صدای اَشُ
آشنوه.

و به اَشُ آهمه ی سختیُش آزاد اگن.

۱۸ خداوند به اَشوئی که دلش اِشگختن، نزیکن،
و به اَشُ که امید خو آ دَس سُدادن، نجات اَدت.

۱۹ مصیبتویِ آدم صالحِ زیادین،

ولی خداوند به اُ، آهمه اَشُ خلاص اگن؛

۲۰ خداوند واسار تَمُم اُستخونوی جُنِشِن،
که حتی یه تاشُ هم ناشگنه.

۲۱ مصیبت، خونِ آدمِ شرورُ آریزه،

و اَشوئی که آ آدم صالحِ بیزارن، محکوم اَبن.

۲۲ خداوند آزادی جُنِ نوکرنِ خو آخَره؛

هیچتا اَشوئی که به اُ پناه اَبرن، محکوم نابن.

۴۲

ای جُنِ مه به چه اییگه بگری؟

پُسوی قورح

۱ هَمَطُو که آهو به جوهُوی هُو پِل پِل اگنت،

ای خدا، هَمَطُوَم، جُنِ مه به تو پِل پِل اگن.

۲ جُنِ مه تشنه خدان، تشنه خدای زندگی بخش،

که کی بیامُ در محضر خدا حاضر بَشُم.

۳ روز و شو خرسُنم خوراگم بودن،
به چه که اشنُ همش به مه اگن:
«خدای تو گمجان؟»

۴ وقتی که ای چیز و یاد آتارم
جُنم و درد آتا،
ای که چطو با جماعت مَرَفْتَه،
و توی روزوی عید به اشنُ به لهرِ خدا راهبری مَکِه،
با جماعتی که آواز شاخوند
و با شکر گزاری جشن شاگِفْتَه.

۵ ای جُنِ مه به چه اییگه پَگری؟
به چه تو وجود مه اییگه پریشونی؟
به خدا امید اِدَبِشَه،
به چه که مه دوباره به اُ حمد و ثنا اگنم؛
به اُ که نجاتِ مه و خدای مین.

۶ جُنم توی وجودم پَگرن؛
به همی خاطر،
اُ سرزمین اُردن و اُ کوهوی جرمون و مصعار،
به تو و یاد آتارم.
۷ اُ صدای اُبشاروی تو
عمقوی دیریا هو به همدیگه جار اَزَن،
موج و سیلوی تو،
همش اُ سَرُم گَدَشْتِن.

۸ غایه روز، خداوند، محبت خو به مه اَبخِشَه،
و غایه شو، آواز ستایش اُ و اُ مین،
مِثه یه دعا به درگاه خدای زندگی مه.

۹ به خدا که صخره مین اگم:
«به چه به مه یاد اِدکِرْدِن؟
به چه باید به خاطر ظلم دشمن

با ماتَم زندگی بُکنم؟»
۱۰ طَعْنَةُ دَشْمَنُمُ بِهِ مِهْ، مِثْهُ يَهْ زَخْمُ كُشْدَانٍ كَهْ بِهِ اُسْتَخُونُمُ رَسِيْدِيْنَ،
به چه كه اَشْ هَمَشْ به مِهْ اَكْنُ:
«خدای تو گمجان؟»

۱۱ ای جُنِ مِهْ به چه اییگه پَگری؟
به چه تو وجود مِهْ اییگه پریشونی؟
به خدا امید اِدْبِشَهْ،
به چه كه دوباره به اُ حَمْدِ وَ ثَنَا اَكْنُمُ؛
به اُكه نجات مِهْ وَ خدای مِیْنِ.

۵۱

خدایا، دلی پاک توو وجود مِهْ خَلک بُگن

مزمور داوود

۱ خدایا طِبِکِ مَحَبَّتِ خُو
به مِهْ رَحْمِ بُگن!
طِبِکِ رَحْمَتِ زِیَادِ خُو
تَقْصِيْرُمُ مَحُو بُگن.
۲ به مِهْ اُ خَطَامِ کَامِلِ بُشُو،
بِی مِهْ اَگْناهُمُ پاک بُگن!

۳ به چه كه مِهْ اُ تَقْصِيْرُ خُو خَبْرِ اُمَهَهْ،
گْناهُمُ هَمِیْشَهْ جَلُو چَهْمِیْنِ.
۴ به تو، فَکَطْ به تو، گْناهُ اُمِکْرِیْنِ،
وَ اُچَهْ كه توو نَظْرِ تُو بَدِيْنِ اَنْجَمِ اُمَدَايْنِ.
به همی خاطر هر چیزی كه بَگی، دَرَسْتِيْنِ،
وَ هر چه كه حُکْمِ اَكْنِی، حَکِيْنِ!
۵ واقعا كه در خطا وا دُنْیا هُنْدَمْ،
وَ در گْناهُ مُمَمْ به مِهْ اَوْسْ بو.

۶ خاشی تو این که، توو وجودِ آدمِ صداقت و راستی بیگینی،
توو دِلَم، به مِه حکمت یاد آدی.

۷ با بوته زوفا به مِه تمیز بُکن که پاک اَبَم،
اُمبوشو که سفیدتِه ا برف اَبَم.

۸ بُوَال صدای شادی و خاشی بِشَنُوم،
بُوَال اُستخونوی که تِشکخِتِن، شادی بُکِن.

۹ رو خو بَرِبِگَرْدُن تا گناهُم نِگینی،
همه خطاهُم مَحو بُکِن.

۱۰ خدایا، دلی پاک توو وجود مِه خَلک بُکِن،
اَسَرَنو روحی درست توو وجود مِه بِنوس.

۱۱ به مِه ا محضر خو دَر مَکَرْدُن،
و روح قدوس خو ا مِه مِگه.

۱۲ شادی نجات خو به مِه بَرِبِگَرْدُن،
و به مِه کمک بُکِن که با میل و رغبت ا تو اطاعت بُکِنم.

۱۳ اُغایه راهوی تو رو به تقصیرکارُ یاد اَدَم،
و گناهکارُ پهلوی تو بَرَاگَرْدَن.

۱۴ خدایا، لکه خونُ ا وجود مِه پاک بُکِن
ای خدایی که به مِه نجات آدی،

زَبْنُم بی عدالت تو با صدای بلند آواز آخونه.
۱۵ خداوندا، لُونُم واز بُکِن،

و زَبْنُم به تو حمد و ثنا اکن.

۱۶ خاشی تو به گربونی کِرْدِن حیوونُ نَن، وگرنه بَهِت گربونی مَکِه؛
گربونی تَمَم سوز بی تو رُضی ناکن.

۱۷ گربونی هوئی که خدا کِبول اکن، یه روح اِشکخَتَه اَن؛
خدایا، تو دِل اِشکخَتَه و توبه کارُ کوچک ناکنی.

۱۸ خدایا، در خشنودی به کوه مُقَدَّس خو خوبی بُکِن؛
دیوالوی شهر اورشلیم درست بُکِن.

۱۹ اُغایه ا گربونی هوی درست دِلت خاش اَبو؛

اَگربوني هوى تَمَم سوز و اَگربوني هوى كامل،
اغايه توو جِي گربوني تو، گاميشُ بهت گربوني ابو.

٦٣

جُنِ مِه تشنه تون

مزمور داوود

١ خدايا، تو خدای مِه ای
با تَمَم وجود، جُست اَگَر دَم؛
جُنِ مِه تشنه تون،
تَنِ مِه مُشتاق تون،
مِثه يه زمينی که حُشکِن و تَرَک ايسيدِن، جُئی که هيچ هوى نِي!

٢ مِه توی جای مُقَدَّس، به تو نگاه اُمِکِرِدِن،
و کُدَرَت و جلالَت اُمِدِيدِن.

٣ به چه که محبت تو اَزندگی خاش تِرِن،
لُومُ به تو حمد و ثنا اَکُن.

٤ پَ تا زنده آم ستايشت اَکُنم،
و به نَم تو، دَسُ خو پِي پرستش تو بالا اَبَرَم.

٥ جُنِ مِه سیر ابو هَمَطُو که با يه خوراک چَرِبُ و لَم سیر ابو،
و لُومُ با شادی پِي تو حمد و ثنا اَکُن،

٦ غايه ابي که توو جاگه خو به تو وا ياد اَتارَم؛
و ساعت هوى شُو به تو فکر اَکُنم.

٧ زیر سایهٔ بال و پَرِتِ با شادی آواز اَخونُم،
به چه که تو ياور مِه بوڊِي.

٨ جُنِ مِه به تو اَچَسِبِه،

و دَسِ راستت به مِه کايِم اَکِنارِه.

٩ ولی اَشوئِي که دُمبال ايِنِ که جُنِ مِه بَکِرِن،

به قعر زمین آگن.
 ۱۰ به اَشُّ وَا شَمَشِيرِ اَكْشَن،
 اَشُّ خوراک تورگُ آبن.
 ۱۱ ولی پادشاه در خدا شادی آگن،
 همه کسوئی که به خدا گَسَم آخوارن سریلند آبن،
 به چه که لُو دروغْمُش بسته آبو.

٦٩

خدایا، نجاتم هاده

مزمور داوود

۱ خدایا نجاتم هاده،
 چون هُو تا گردنم بالا هندن.
 ۲ تا خُلک توو باتلاق عمیق گفتم،
 جئی که هیچی زیر پاهوم نی که روش ووستم.
 توی هُوئی عمیق گفتم.
 و سِیلُ آ سَرْمُ رَدِ آبودن.
 ۳ آ بَسِ ناله آگنم خسته بودم،
 خُلگم پاره بودن
 چهْمُنم آ انتظار به خدام تار بودن.

۴ اَشُّ که بی دلیل آمه متنفرن،
 آ موْدِنِ سَرْمُ زیادتیرن.
 کسوئی که شاوا نابوْدُم بُگنن کوی آن،
 اَشوئی که وا دروغُ خو به مه حمله آگن.
 آنچه تُو که اُمْتَدُزیدن
 الان باید پَسِ هادم؟
 ۵ خدایا، تو آ نادونی مه با خبری؟
 اشتباهویی که اُمِکِرِدِن آ تو زَفْت نین.

۶ ای خداوند، خدای لشکر،
مَوالِ اَشُّ که به تو امید شُهِه وَا خَاطِرِ مِه شَرْمَنده بَشَن.
ای خدای کوم ما،
مَوالِ کَسوئی که به تو جُست وِ پِی اَکَن وَا خَاطِرِ مِه رَسوا بَشَن.
۷ چون به خاطر تون که به مِه سِرگُوفت شُرَدَن،
وَا خِجالتِ رُو سِیاهُم.
۸ توو چِهیم کاکُوم غَرِیبه بودَم
و توو نظرِ پُسنِ مُمَم، اَجَنبِ بودَم؛

۹ چون آتش غِیرتی که به لَهر تو اَمَسَتِن به مِه اِیسوزُنَدِن.
و توهینِ اَشوئی که به تو توهینِ اَکَن رُو سَرَم رِخَتِن.
۱۰ اَغایه که گِیریک مَکِه، روزِه مَگِه،
به خاطر اَهم، به مِه سِرکُوفت شازَه.
۱۱ اَغایه ای که به جا جِمه، پلاسِ گِر مَکِه،
مِثِه ضَرِب المِثِل گَفْتُم سَرِ رَیْبُشُ.
۱۲ سوژِه شیخوئی بودَم که دَمِ دروازه شَهر اَنینگَن و حُکمِ اَکَن،
عَرَکِ خورِ راجبِ مِه آوازِ دَرستِ اَکَن.

۱۳ ولی مِه، ای خداوند،
به درگَهِتِ دَعا اَکُنم؛
مَوکِ لَطفِ تو، ای خدَا،
وَا مَحَبتِ زیادِ خو،
با وِفاداریِ خو که نجاتِ ایدی،
جوابِ دَعامِ هادَه.
۱۴ به مِه اَباتِلاقِ که توشِ اَگَم، خِلاصِ بُگَن،
تا زِیرِ نَرَم.

بُوالِ اَدَسِ دِشَمَنُم
وَا هُوِیِ عَمیقِ خِلاصِ بَشَم.
۱۵ مَوالِ سِیلِ اَسَرَمِ رَدِ بَشَن،
یا هُوِیِ عَمیقِ به مِه زِیرِ هادِه،

و یا وقتی که توو چاه مرگم، مَوال اَلُو خُو آ رو مِه بَبنده!

۱۶ ای خداوند، جوابم هاده، چون محبت تو خُبِن؛
به خاطر رحمت زیادت، روخو به طَرَه مِه بَرِبِگَرْدُن.

۱۷ روخو آ اِبی نوکرت بَرِمِگَرْدُن،

زودی جوابم هاده، به چه که پریشوئُم.

۱۸ به جُنْم نَزیک بَش، آزادم بُگن،

خون بهای مِه ئو به دشمَنُم هاده و آزادم بُگن.

۱۹ تو آ سرکوفتی که به مِه آزنن، خبر اَتَه،

و شرمندگی و رسوایی مِه ئو آدونی؛

تو همه دشمَنوئی مِه ئو آشناسی.

۲۰ سرکوفتُ، دِل مِه ئو شَشکَخْتِن،

به خاطر همین که مایوس و ناامیدم.

دُمبال کسی مَگشت که دِلی به مِه درد بُگن ولی کسی نَهسته،

دُمبال کسوئی هَسَتَرَم که به مِه دلداری هادَن، ولی کسی پیدا اَمَنیکه.

۲۱ به جای خوراک، به مِه زهر شُدا،

و وقتی تشنه هَسَتَرَم، سرکه بَهم شُدا.

۲۲ بُوَال سُغرشُ، جلوشُ، مِثه یه دام بَشه

و وقتی که توو صلح و سلامتی زندگی آکِرْدِن، هَم بَهِشُ تَلَه بَشت.

۲۳ بُوَال چَهْمَنِشُ تار بَشه که نتونن بَگِیَن

و تا اَبَد کمرشُ حَم بُگن.

۲۴ غضب خور و سَرشُ بَریز،

بُوَال آتش غضبت به ایشُ بَگنت.

۲۵ جُئی که چادر شُرْدِن خالی بَشت،

مَوال کسی توی چادر هوش زندگی بُگن.

۲۶ چون به کسی که تو اِدِرْدِن، آزار و اذیت اَگَن

و درد کسوئی که تو زخمی اِدِرْدِن تازه اَگَن.

۲۷ تقصیر رو تقصیرشُ اِضاف بُگن،

مَوال راهی شُبَشت که اَتنبیه تو دَر بَرِن.

۲۸ بُوال نُم اَشُّ اَ دَفْتَرِ زَنْدِه هُو پَاکِ بَيْتِ،
مُوالِ جَزِ اَدْمُوِي صَالِحِ بَه حَسَابِ بِيانِ.

۲۹ وِلی مِه تُوو دَرْدِ و مَصِیْبَتُم؛
خُدایا، بُوالِ نِجَاتِ تُو بَه مِه سَرِیْلَنْدِ بُوکُنِ.

۳۰ نُم خُدائو وَا اَوَازِ حَمْدِ و ثَنَا اَكُنُم،
بَا شُکْرِ گِزَارِی، گِپِی خُدائو اِعْلَامِ اَكُنُم.
۳۱ اِپِی بَه خُدَاوَنْدِ بَیْشْتَه رُضِی اَكُنِ،
تَا گَرِبُوْنِی کِرْدِنِ گَا و گَسِکِی کِه شَاخِ و سُمِ شُهَهه.
۳۲ اَعْغایِه کِه اَدْمُوِي اَفْتَادَه اِپِی بَگِیئِنِ، شَادِ اَبَنِ؛
ای شَمایِی کِه بَه خُدَا جُسْتِ اَكُنِیْنِ، بُوالِ دِلْتِ دُوْبَارَه گُوْتِ بَگِنْتِ.
۳۳ بَه چِه کِه خُدَاوَنْدِ صَدایِ مَحْتَاجِ اَشْنُوِه،
و بَه کُومِ خُو کِه اَسِیْرِنِ کُوجِکِ نَاکُنِ.

۳۴ بُوالِ اَسْمَنْ و زَمِیْنِ،
دِیْرِیَاهُو، و هَر جُنْدَارِی کِه تُو دِیْرِیَاهُئِنِ بَه خُدَاوَنْدِ حَمْدِ و ثَنَا بُوکُنِ.
۳۵ بَه چِه کِه خُدَا بَه کُوه مُقَدَّسِ نِجَاتِ اَدِتِ،
و شَهْرُوِي یَهُودائو اَسْرِنُو اَسَازِتِ؛
و مَرْدَمِ تُوْشِ زَنْدِگِیِ اَكُنِ،
و صَاْحِبِشِ اَبَنِ.
۳۶ نَسْلِ نُوکُرُوشِ اَسْرَمِیْنِ بَه اَرْتِ اَبَرِنِ،
و کَسُوئِی کِه نُمِ خُدائو دُوسْتِ شُهَهه تُوْشِ زَنْدِگِیِ اَكُنِ.

۹۱

پناه و گلعه مه

۱ اَ کِه زَیْرِ سَايِئِنِ خُدَايِ مَتَعَالِ زَنْدِگِیِ اَكُنِ،
زَیْرِ سَايِه خُدَايِ قَادِرِ مَطْلُوقِ جَاگِیْرِ اَبُو.
۲ بَه خُدَاوَنْدِ اَكُم: «تُوپِی جُنِ پَنَاهِ مِه، گَلِعه مِه، خُدَايِ مِه،
اُئِی کِه بَپَهِشِ تُوکَلِ اَمَسْتِنِ.»

۳ به چه که اُ به تو آتله صیاد
و اطاعون گُشنده، خلاص اکن.
۴ اُ به تو با پُرُ خو آپوشونه،
و توزیر بالوش پناه آگیری؛
وفاداری اُ، محافظت اُبو، سپرت اُبو،
۵ نه اُ وحشتی که توو سُون، اُرسی،
نه اُ تیری که توو روز اُتا؛
۶ نه اُ طاعونی که توو تُریکی گمین، اُرسی،
نه اُ وبایی که سِرِ ظهر هلاک اکن.

۷ آگه حتی پهلوت هزار نفر،
و ظره راستتم هم ده هزار نفر، نابود بَشَن
ولی تو هیچیت نابو.
۸ فَکط وا چهمُنُ خو نگاه اکنی
و سزای آدموی شرورُ آگینی.

۹ به چه که تو در خداوند جاگیر بودی،
و خدای متعالُ جُن پناهُ خو اِدکِرِدِن،
۱۰ هیچ بدی سِرِتِ نِتا،
و هیچ بلایی نَزیکِ چادِرِتِ نِتا.

۱۱ چونکه خدا به فرشتهُ خو دربارهِ تو قَرْمُنِ آده تا هرجا که آری، واسارت
بَشَن.

۱۲ اُشُ به تو رو دَسْتُخُ اَبَرِن،
که یه وقت نَکُن پات به یه سنگی بُخارِت.
۱۳ رو شیر و مار اُفعی پا اُنوسی؛
به شیر جَوُن و مار زیر پا لِهِ اکنی.

۱۴ خداوند اِگت: «به اُ آزاد اکنم،
به چه که به مِه دوست ایشه.

و اسارش اَبَم،
 به چه که نُمِ مه ئو آشناسِه،
 ۱۵ وقتی صدام بَرنت جوابش اَدَم؛
 توو سختی باهاش اَبَم؛
 به اُ خلاص اَكُنم و به اُ عزت و احترام اَدَم.
 ۱۶ بَهِش عمر زیاد اَدَم،
 و نجاتِ خو به اُنِشَن اَدَم.

۱۰۳

ای جُنِ مه، به خداوند حمد و ثنا بُوکن

مزمور داوود.

۱ ای جُنِ مه، به خداوند حمد و ثنا بُوکن!
 و همه چیزوئی که توو وجودمی، به نُمِ مَقَدَّسِ اُ حمد و ثنا بُوکنین.
 ۲ ای جُنِ مه، به خداوند حمد و ثنا بُوکن
 و هیچتا آ خوبی هوئی که اُ به تو ایگردن آ یاد مَکن!
 ۳ به اُکِ تَمُمِ خطاهوی تو رو اَبَخِشِه،
 و همه مریضیَتِ شفا اَدِه!
 ۴ به اُکِ زندگیت آ چاهِ مرگِ نجاتِ اَدِه
 و تاجِ محبت و رَحمتِ رو سَرِتِ اَنوسِه!
 ۵ اُکِ به تو با چیزوی خُب و خاش سیر اَکن،
 تا مِثه عقاب، جَوْنیتِ تازه بَشت.

۶ خداوند عدالتُ اجرا اَکن و حَکِ همه مظلومُ بَهِش اَدِت.
 ۷ خداوند راهُ خو به موسی پیغمبر
 و کارُ خو به کومِ خو نِشَن ایدا.
 ۸ خداوند رَحیمُ لطفی زیادن،
 دیرجَعلی اَبو و محبتی زیادن.
 ۹ خداوند تا اَبَدِ دشمنی ناگنت،
 و خشم اُ همیشگی نابو.

۱۰. اُوا مَا طِبِكِ گناهُمُ رِفْتَارِ نَاكُنْ
و طِبِكِ خَطَاهُمْ سِزَامُ نَادِت.
۱۱. چُون هَمَّ گَد كِه آسَمُنْ اَزْمِينِ بَالَا تِرَن،
هَمَّ گَد هَم مَحَبَتِ خَدَاوَنَد بِه اَشُوئِي كِه اَزِشِ اَتِرْسَنِ گِپِن!
۱۲. هَمَّ گَد كِه شَرَقِ اَغْرَبِ دَوْرِنِ
هَمَّ گَد هَم، خَدَاوَنَد تَقْصِيْرُومُ اَمَا دَوْرِ اَكُن.
۱۳. هَمُّطُو كِه يِه بَبِ بِه چُوگُ خُو دِلْسُوْزِي اَكُن،
هَمُّطُو هَم خَدَاوَنَد بِه اَشُوئِي كِه اَزِشِ اَتِرْسَنِ دِلْسُوْزِي اَكُن.
۱۴. چُون اَدُوْنِه كِه مَا اَچِه دَرَسْتِ بُوْدِيْم،
اُوا يَادِشِنِ كِه مَا اَخَاكِيْم!

۱۵. ولى انسان، رُوْشِ مِثِه عَالْفِيْن؛
مِثِه گَلِ صَحْرَا بَاْزِ اَبُو،
۱۶. ولى بَا يِه بَادِ نَابُوْدِ اَبُو،
و دِگِه هِيچِ اَثْرِ اَزِي نَامِنِت!
۱۷. ولى مَحَبَتِ خَدَاوَنَدِ پِي اَشُوئِي كِه اَزِشِ اَتِرْسَنِ،
اَاَزْلِنِ تَا اَبَدِ،
و عَدَالَتِ خَدَاوَنَدِ بِه هَمِه نَسْلُشُ اَرِسِه،
۱۸. بِه اَشُوئِي كِه عَهْدِ اُرُو نَگِه اَكُنْ
و اَنْجُمِ دَادِنِ حُكْمُوِي اُرُو اِيَادِ نَاكُنْ.
۱۹. خَدَاوَنَدِ تَخْتِ پَادِشَاهِي خُو تُوِي اَسَمُنْ بَرِگَرَارِ اِيَكِرْدِنِ،
و اَاَجَا بِه هَمِه، پَادِشَاهِي اَكُنْ.

۲۰. بِه خَدَاوَنَدِ حَمْدِ و ثَنَا بُوْكُنِيْنِ.
اِي فَرِشْتِه هُوِي خَدَاوَنَدِ،
شَمَا، اِي پَهْلُوْنُوِي كِه گَلِمِ اُرُو اَنْجُمِ اَدِيْنِ،
اِي شَمَا كِه صَدَاشِ اَشُوْنُوِيْنِ، وَا گَلْمِي اِطَاعَتِ اَكُنِيْنِ.
۲۱. بِه خَدَاوَنَدِ حَمْدِ و ثَنَا بُوْكُنِيْنِ،
اِي هَمِه لَشْكُرُوِي خَدَاوَنَدِ،
اِي خَادَمُوِي اُ، كِه خُوَاَسْتِه اُرُو اَنْجُمِ اَدِيْنِ.

۲۲ به خداوند حمد و ثنا بکنین!
ای همه کارویِ خداوند، توو تَمَمِ جاهویِ که فرْمروایی اَکُن.
ای جُنِ مِه، به خداوند حمد و ثنا بکن!

۱۱۹

الف

- ۱ خوش به حال اَشُّ که راهشُ پی عیین،
و در شریعتِ خداوند زندگی اَکُن.
۲ خوش به حال اَشُّ که گپنِ خداوند اَنجُم اَدَن،
و وا تَمَمِ دِلِ جُسِتِ خداوندَن.
۳ اَشوئی که هیچ کار اشتباهی اَنجُم نَادَن،
بلکه توی راهویِ خداوند گَدَم اَنوسَن.
۴ تو، فرْمُنُ خو به ما اِدادِن،
تا هَمَسُ با دقت اَنجُم هادیم.
۵ کاشکه راهویِ که به اَنجُم دادِن دستوری تو پیش اَگِرْم،
راهوی کایمی بَشِت.
۶ اَغایه اپی که، جَهْمُنْم به تَمَمِ حُکْموی تو بَشِت
شرمنده ناَبَم،
۷ اَغایه که قانونویِ عادلانه تو رو یاد بَگِرْم،
با دلی صادق به تو حمد و ثنا اَکُنْم.
۸ دستوَرْتِ اَنجُم اَدَم،
به مِه کُلا وِل مَکُن.

ب

- ۹ چَطوکا یه مرد جَوْن، اتون توو زندگیش، راهُ خو پاک نگه بکن؟
ایطوکا که، با کَلِمَتِ واسار راهُ خو بَشِت!
۱۰ وا تَمَمِ دِلِ جُسِتِ نَگَشْتَم؛
مَوال آراهِ حُکْمَتِ منحرف بَشْم.
۱۱ به کَلِمِ تو، توو دِلِ خو اُمگناشْتِن،

نَكِه به ضدت گناه بَكُنْم!
 ۱۲ خداوندا تو مُتَبَارِكِي،
 دستورُ خو به مِه ياد هَادَه.
 ۱۳ تَمَمِ قَانُونِي كِه اَلُو تو دَر آتَا،
 مِه وَا رَيْنِ خو جَار اَرْنَم.
 ۱۴ اَ اَنجُم دَا دِنِ گُيْنِت اِيكِك كِيَف اَكُنْم،
 انگار كه مالِ زيادِي صاحب بُوَدَم!
 ۱۵ به فَرْمُنْت خِيَلِي فِكْر اَكُنْم،
 چَهَم خُو اَر وَا رَاهْت، نَاسَم.
 ۱۶ اَ دَسْتورُت كِيَف اَكُنْم؛
 كَلِمَت اَيَاد نَاكُنْم.

ج

۱۷ با نوكرِتِ مِه، دَس و دِلباز بَش،
 تا زنده بُمونَم و به كَلِمَتِ عَمَل بَكُنْم.
 ۱۸ چَهْمُنْم باز بَكُن،
 تا اَشْرِيْعَتِ تو چِيَزوِي عَجِيْب بِيگِيْنَم.
 ۱۹ مِه رُو زَمِيْن، عَرِيْبَم؛
 حُكْم خُو اَمِه رَفْت مَكُن!
 ۲۰ اَ اَنْتِظَار فِهْمِيْدِن قَانُونِي تو،
 جُنِ مِه هَمِيْشِه مِثِه اَتَش اَسُوَزِه!
 ۲۱ تو به اَدْمُوِي مَغْرور، به اَلْعَنْتِ بُوَدَه، تُوْبِيخِ اَكُنِي،
 هَمُشُوِي كِه اَرَاهِ حُكْمُوِي تو، دَر اَتَان.
 ۲۲ نَنگ و خِفْتِ اَرُوْمِ بَسَه،
 به چِه كه گُيْنِتِ اَنجُم اَمْدَا دِن.
 ۲۳ حَتِي اَكِه حَاكِمِ جَمْعِ بَشِن و به ضِدِ مِه نَقِشِه بِيكَشِن،
 مِه، نوكرِتِ، به دَسْتورُوِي تو خِيَلِي فِكْر اَكُنْم.
 ۲۴ اَ گُيْنِتِ كِيَف اَكُنْم،
 گُيْنِتِ به مِه مَشورْتِ اَدِه.

۲۵ جُنِ مِهَ وَا خَاكِ يَكْسَانِ بُوْدِن؛
 طِبِكِ كَلِمَتِ بَه مِهَ زَنْدِگِي هَاَدَه!
 ۲۶ غَايِه اِي كِه اَرَاهُ خُو بَه تُو اَمْگُو، تُو جَوَابُم اِدَا؛
 دَسْتُوْرُ خُو بَه مِهَ يَادِ هَاَدَه.
 ۲۷ رَاهِ اَنْجَمِ دَاْدِيْنَ فَرْمُنْتِ بَه مِهَ بَقَهْمُن؛
 و مِهَ بَه كَارُوِي عَجِيْبِ تُو خِيْلِي فِكْرِ اَكْنُم.
 ۲۸ جُنْمِ اَعْصَه دِيْگَه نَا اِيْنِي؛
 طِبِكِ كَلِمَتِ بَه مِهَ كُوْتِ هَاَدَه.
 ۲۹ رَاهُوِي اَشْتَبَاهُ اَمِهَ دُوْر بُوْكُن،
 لَطْفِ بُوْكُنِ و شَرِيْعَتِ خُو بَه مِهَ يَادِ هَاَدَه.
 ۳۰ مِهَ رَاهِ و فَاداْرِي گَزِيْنِ اُمَكِرِيْن،
 مِهَ بَه قَانُوْنَتِ، جَلُو رُو خُو اَمْنَهَادِيْن.
 ۳۱ خِداوَنْدَا، دُو دَسْتِي بَه گِيْنِتِ اَجَسْبُم؛
 مَوَالِ كِه شَرْمَنْدَه بَشْم.
 ۳۲ مِهَ تُوو رَاهِ حُكْمُوِي تُو، دُو اَزْنُم،
 بَه چِه كِه تُو، فِهْمِ مِهَ تُو زِيَادِ اَكْنِي.

هـ

۳۳ خِداوَنْدَا، رَاهِ اَنْجَمِ دَسْتُوْرَتِ بَه مِهَ يَادِ هَاَدَه؛
 و مِهَ اَشُّ رُو تَا اَخِيْر، اَنْجَمِ اَدَم.
 ۳۴ بَه مِهَ فِهْمِ هَاَدَه تَا شَرِيْعَتِ تُو رُو نَگَه بُوْكْنُم،
 و بَا تَمْمِ دِلِ اَنْجَمِ هَاَدَم.
 ۳۵ بَه مِهَ تُوو رَاهِ حُكْمَتِ رَاهَبَرِي بُوْكُن،
 بَه چِه كِه مِهَ اَ اِيِي رَاهِ كِيْفِ اَكْنُم.
 ۳۶ دِلِ مِهَ تُو بَه ظَرَهَ گِيْنُ خُو بَرَبِگَرْدُن،
 نَه بَه ظَرَهَ سُوْدِ نَا مَشْرُوْع.
 ۳۷ مَوَالِ چِهْمُمِ بَه چِيْزُوِي بِي اَرْزَشِ تُوْجِه بُوْكْنُن،
 و تُوو رَاهُوِي خُوْتِ، بَه مِهَ زَنْدِگِي هَاَدَه.
 ۳۸ وْعَدَه اِي كِه بَه نُوْكِرِتِ، مِهَ، اِدَاْدِيْنِ تَا يِيْدِ بُوْكُن،
 هَمُّ وْعَدَه اِيِي كِه، بَه كَسُوْنُوِي كِه بِيْهَتِ اَحْتِرَامِ اَنُوْسَن، اِدَاْدِيْن.

۳۹ اُخْفَتِي كِه اَتِرْسُم وَا سَرُم بِيَاد، اَمِه دُور بُكُن،
چون قَانُونِي تُو خُبَن.
۴۰ بِيگِين، مِه شُوق فَرْمُنُوي تُو اُمَهَه!
در عَدَالَتِ بَه مِه زَنْدِگِي هَادَه!

و

۴۱ بُوَال مَحَبَّت بَه مِه پَرِسَه اِي خِداوند،
نَجَات، طِبِكِ وَعَدَه اَت.
۴۲ اُغَايَه اَتُونُم بَه كَسُوِي كِه بَه مِه تُو هِين اَكْتَن، يِه جَوَابِي هَادَم،
بِه چِه كِه مِه، بَه كَلِم تُو تُوكل اُمَهَسْتِن.
۴۳ كَلِمِ حَكِيكْتُ بَه تَمَم اَرَبْنُم مِگَه،
بِه چِه كِه بَه قَانُونِي تُو اَمِيد اُمَهَه.
۴۴ شَرِيْعَت تُو رُو هَمِيْشَه اَنْجُم اَدَم،
تَا اَبَد وَا اَبَد!
۴۵ تُوِي اَزَادِي كَدَم اَرَبْنُم،
بِه چِه كِه جُسْتِ فَرْمُنْتُ بُوَدَم.
۴۶ پَهْلُو پَادِشَاهُ هَم اَكْنِيْت اَكَم،
و شَرْم نَاكْنُم،
۴۷ بَه چِه كِه مِه در حُكْمُوِي تُو كِيْف اَكْنُم،
و دُوسْتِشُ اُمَهَه.
۴۸ بَه حُكْمُوِي تُو اَحْتِرَام اَنُوسُم و دُوسْتِشُ اُمَهَه،
و بَه دُستُورُوِي تُو خِيْلِي فِكْر اَكْنُم.

ز

۴۹ كَلْمِي كِه بَه نُوكْرِيْت، مِه، اِدْگِفْتِن وَا يَاد خُو بِيَا،
هَمُ كَلْمِي كِه بَا اُ، بَه مِه اَمِيدُوَار اِدْكِرْدِن.
۵۰ تُوُو مَصِيْبْتُم، كُوْتِ كَلْبِ مِه اَيِيْن كِه،
وَعَدَه تُو بَه مِه زَنْدِگِي اِدَه.
۵۱ اَدَمُوِي مُتَكْبِر خِيْلِي بَه مِه رِشْخَنْد اَكْتَن،
وَلِي مِه اَشَرِيْعَت تُو دَس نَاكْشُم.
۵۲ خِداوندَا، وَقْتِي بَه قَانُونْتُ كِه اَكْدِيْم هَسْتِن، فِكْر اَكْنُم،

دِلْمِ كُوتِ اِكْنِت.
 ۵۳ موكِى كه اِكْنِم شَرُورِ اِشْرِيعَتِ تُو دَسِ اِكْسَن،
 تَرِيغِ اَبَم.
 ۵۴ تُوو لَهْرُم كه تُوو غَرِبْتَن،
 دَسْتُوْرَتِ اَوَازِ مِه بُوْدَن.
 ۵۵ خِداوَندا، تُوو شُوْ نُمِتِ وَايادِ اَتَاْرُم،
 و شَرِيْعَتِ اَنْجَمِ اَدَم.
 ۵۶ اِبِي بَرَكْتِ نَصِيْبِ مِه بُوْدَن،
 كه قَرْمُنْتِ اَنْجَمِ اَمْدَايِن.

ح

۵۷ داَرُ نِداَرُم خِداوَنْدَن؛
 خِداوَندا كُوْلِ اَدَمِ كه بِه كَلِمَتِ عَمَلِ بُوْ كُنْم.
 ۵۸ وَا تَمَمِ دِلِ مَوَا كه تُو اَمِه رُضِي بَشِي،
 طِبِكِ وَعِدَهَاتِ بِه مِه لَطْفِ بُوْ كُن!
 ۵۹ موكِى كه دَرِبَارِه رَاهُ خُو فِكْرِ اَزْنَم،
 بَرَاگَرْدُم تا بِه گِيْنِتِ عَمَلِ بُوْ كُنْم.
 ۶۰ شَتَابِ اَكْنَمِ و مَعْظَلِ نَاكْنَم،
 تا حُكْمَتِ اَنْجَمِ هَاْدَم.
 ۶۱ اَكِه چِه اَدَمُوِي شَرُورِ سَعِي اَكْنَن بِه مِه تُوو تَلَه بِيْگَرْدَن،
 وِلِي مِه شَرِيْعَتِ اَيادِ نَاكْنَم.
 ۶۲ نِصْفِ شُو بَلِنْدِ اَبَم تا،
 بِه خَاَطِرِ قَانُوْنُوِي عَاْدَلَانْتِ، حَمْدِ و ثَنَاتِ بُوْ كُنْم.
 ۶۳ مِه دُوَسْتِ هَمِه اَشُوئِي اَمِ كه اَتُو اَتِرْسَن،
 اَشُوئِي كه قَرْمُنْتِ اَنْجَمِ اَدَن.
 ۶۴ اِي خِداوَنْدَن، زَمِيْنِ پُرِ اِ مَحَبَتِ تُوْن؛
 دَسْتُوْرُ خُو بِه مِه يادِ هَاْدَه!

ط

۶۵ خِداوَندا، طِبِكِ كَلِمَتِ،
 بِه نُوْكِرَتِ مِه، خُوْبِي اِدِكِرِدَن.

- ٦٦ به مِه ياد هَادَه که چَطُو درست تشخيص هَادَم، و به مِه ياد هَادَه که
چَطُو بَقَهْمُم،
به چه که مِه به حُکْمُو تو ايْمَن اْمَهْسِتَن.
- ٦٧ گِبَل آ اِيِيْکَه توو مصيبت بِيْگَم، گمراه هَسْتَرَم،
وَلِي الْاِنَ بِه کَلِمَتِ عَمَلِ اَكُنْم.
- ٦٨ تو خُوْبُو و خُوْبُو اَكُنِي؛
دَسْتُوْرُ خُو به مِه ياد هَادَه.
- ٦٩ اَدْمُو مِتْکَبَرِ دَرِبَارَه مِه دَرُوغْمُوْشِي اَكُنْ،
وَلِي مِه بَا تَمَمِ دِلِ فَرْمُنْتِ اَنْجَمِ اَدَم.
- ٧٠ دِلِ اَشْ مِثْه سَنَگِ بِي اِحْسَاسَن،
وَلِي مِه اَشْرِيْعَتِ تو کِيْفِ اَكُنْم.
- ٧١ بِي مِه حُيْنِ که توو مصيبت کَفْتَم،
تَا بَلْکَه اِيْطُو دَسْتُوْرَتِ ياد بِيْگَرَم.
- ٧٢ شْرِيْعَتِي که اَلُوْتِ دَرِ اَتَا،
اَهْزَارِ تَا پَرِکِ طَلَا و نَقْرَه به مِه بَهْتَرِن.
- ٧٣ دَسْتَنِ تو به مِه درست اِيْکَرْدِن و شْکَلِ اِيْدَاْدِن؛
بِي مِه فَهْمِ هَادَه تَا حُکْمَتِ ياد بِيْگَرَم.
- ٧٤ کَسُوْنِي که اَزْتِ اَتْرَسَن، بِي مِه اَكِيْنِ و شَادِ اَبِن،
به چه که اَمِيْدِ مِه به کَلْمِ تَوْن.
- ٧٥ خِداوَنْدَا، اَدُوْنَمُ که قَانُوْنُوِي تو عَادِلَانَه اَن،
وَ اَوْفَادَارِيْتَن، که به مِه توو مصيبتِ اِدْگَرْدُنْدِن.
- ٧٦ بُوَالِ طَبِيْکِ وَعْدَه اَتِ به نُوکَرْتِ، مِه،
بُوَالِ مَحَبَّتِ، به مِه کُوْتِ گَلْبِ هَادَه.
- ٧٧ بُوَالِ رَحْمَتِ تو به مِه پَرِسَه تَا زَنْدَه بُمُوْنَم،
به چه که اَشْرِيْعَتِ تو کِيْفِ اَكُنْم.
- ٧٨ بُوَالِ که اَدْمُوِي مِتْکَبَرِ شَرْمَنْدَه بَشَن،
چُوْنِ وَ اَدْرُوْغِ خُو، به مِه بَدِي شُکِرْدِن،
وَلِي مِه، به فَرْمُنْتِ خِيْلِي فِکْرِ اَكُنْم.

۷۹ بُوَالِ كَسُوْنِيْ كِه اَزْتِ اَتِرْسَن، پَهَلو مِه بِيَان،
 تَا گُيْنِتِ بَفَهَمَن.
 ۸۰ كَمَكَم بُوَكْنِ تَا دِلِ مِه، تَوو اَنجُمِ دَا دِيْنِ دَسْتُوْرَتِ بِي عِيْبِ بَشِه،
 تَا شَرْمَنْدِه نَبَشُم!

ک

۸۱ جُنِ مِه، بِي نَجَاتِ تُو اَنْتِظَارِ اَكِشِه،
 اَمِيْدِ مِه بِه گَلَمِ تُوْن.
 ۸۲ چَهْمُنْمِ تَوو اَنْتِظَارِ بِه وَعْدِه اَتِ تَارِ بُوْدِيْنِ؛
 اُپْرَسُم: «پِ كِي بِه مِه گُوْتِ گَلَبِ اَدِي؟»
 ۸۳ بِه چِه كِه مِثِه مَشَكِي بُوْدَم، كِه دُوْدُ پُهْتِ اِيْرِدِيْنِ،
 وِلِي مِه بِه دَسْتُوْرَتِ اَيَادِ اْمَنْكِرِيْدِيْنِ!
 ۸۴ تَا كِي بَايِدِ اِيِي نُوَكْرِيْتِ، تَحْمَلِ بُوَكْنِ؟
 كِي بِه اَشُوْنِيْ كِه بِه مِه اَذِيْتِ وِ اَزَارِ اَرْسُوْنِنِ، دَاوْرِي اَكْنِي؟
 ۸۵ اَدْمُوِي مِتَكْبَرِ بِه مِه چَاهِ شُكَنْدِيْنِ،
 اَشُ طِبِكِ شَرِيْعَتِ تُو زَنْدِگِي نَاكَنْ.
 ۸۶ نَمْمِ حُكْمَتِ قَابِلِ اِعْتِمَادِنِ؛
 بِه دَاْدَمِ پَرَسِ، اَشُ بَا دَرُوْعُ خُو بِه مِه اَذِيْتِ وِ اَزَارِ اَرْسُوْنِنِ!
 ۸۷ زِيِيَكِ اَشُ بِه مِه اَرْوِي زَمِيْنِ نِيْسَتُ نَابُوْدِ بُوَكْنِ،
 وِلِي مِه بِه فَرْمُنْتِ وِلِ اْمَنْكِرِيْدِيْنِ.
 ۸۸ طِبِكِ مَحْبَتِ خُو بِه مِه زَنْدِگِي هَاْدِه،
 تَا گِيُوِي كِه اَلُوْتِ دَرِ اَتَا، اَنجُمِ هَاْدَم.

ل

۸۹ خِدَاوَنْدَا، گَلَمِ تُو تَا اَبَدِ،
 تَوُوِي اَسْمُنْ، مَحْكَمِ پَا بَرَجَانِ.
 ۹۰ وِفَادَارِي تُو نَسَلِ بِه نَسَلِ پَا بَرَجَانِ،
 تُو زَمِيْنِ بَرَكْرَارِ اِدِكِرِيْدِيْنِ وِ اْمَحْكَمِ وِوَسْتَا دِيْنِ.
 ۹۱ اَشُ بَا حُكْمِ تُوْنِ كِه تَا اِمْرُو بَرَكْرَارِنِ،
 بِه چِه كِه هَمِه چِي دَرِ خِذْمَتِ تُوْنِ.
 ۹۲ اَكِه دِلِ خَاشِي مِه شَرِيْعَتِ تُو نَهَه،

تا الان توی مصیبت خو تلف بودَرَم!
 ۹۳ به قَرْمُنْت اَدا آ یاد ناگُنَم،
 چون با اَشُ به مِه زندگی اِدْبَخشیدِن!
 ۹۴ مِه مال توآم؛ نجاتم هاده!
 به چه که جُسْتِ قَرْمُنْت بودَم.
 ۹۵ آدموی شرور کمین شُکِرِدِن تا به مِه نابود بُکَنِن،
 ولی مِه به گَپِنِ تو فکر اگُنَم.
 ۹۶ به هرچیز کاملی یه حد و اندازه ای اُمدی،
 ولی حُکْمِت، حد و اندازه ای اینی!

م

۹۷ وای که چکک به شریعتِ دوست اُمه،
 تَمَمِ روز خیلی بَهِش فکر اگُنَم.
 ۹۸ حُکْمِ تو به مِه، اَ دَشَمُنْم عاقل تِه اگِن،
 به چه که همیشه با مین.
 ۹۹ اَ هَمَهْ معلَمُم بيشته اَفَهْمُم،
 به چه که به گَپِنِ تو خیلی فکر اَزَنَم.
 ۱۰۰ اَ ریش سفیدُ بيشته اَفَهْمُم،
 به چه که قَرْمُنْت اَنجَم اَدَم.
 ۱۰۱ اَ رَفِتِنِ به هر راه بد پرهیز اگُنَم،
 تا به کَلَمِ تو عمل بُکُنَم.
 ۱۰۲ اَ قانونُتِ سرپیچی ناگُنَم،
 به چه که تو، به مِه تعلیم اِدادِن.
 ۱۰۳ کَلَمِ تو به مَدافُم چگه شیرین،
 شیرین تِه اَ عاسَلِ توو لُوم.
 ۱۰۴ قَرْمُنوی تون که به مِه فهم اَدِن،
 وای خاطر اَ همه راهوی دروغ بیزارُم!

ن

۱۰۵ کَلَمِ تو به پاهوی مِه چراغِن،
 و به راه مِه نورِن.

- ١٠٦ گَسَم اُمخوَارِدِن و رُو گَسَم خُو هَسْتَم،
 که قانونوی عادلانت اَنجُم هَادَم.
 ١٠٧ خیلی مصیبت اُمکِشیدِن؛
 خداوندا، طِبِکِ گَلْمِت، به مِه زندگی هَادَه.
 ١٠٨ خداوندا، شُکرگزاری هُوی مِه ئو کِبُول بُگَن،
 و قانونُ خُو به مِه یاد هَادَه!
 ١٠٩ جُن مِه همیشه کَف دَسْتُمِن،
 ولی شَرِیعَتِ اَیاد ناکُنم.
 ١١٠ آدموی شرور به مِه تَلَه شُنهادِن،
 ولی مِه اَقْرَمُنْت گمراه نابَم.
 ١١١ گُیْنِت تا اَبَد میراثْمِن،
 چون اَشُ دِل خاشی مِئِن!
 ١١٢ توو دِل خُو نیت اُمکِرِدِن که دستوَرْت اَنجُم هَادَم،
 تا اَبَد و تا اَخِر.

س

- ١١٣ آ آدموئی که دَمَدَمی اَن بیزاَرَم،
 ولی به شَرِیعَتِ دوست اُمَه.
 ١١٤ تو پناهگاه مِه اِی، تو سپر مِه اِی،
 امید مِه به گَلَم تون.
 ١١٥ ای آدموی بدکار اَمِه دور بُوی،
 تا حُکْموی خدامُ اَنجُم هَادَم!
 ١١٦ طِبِکِ وعده خُو دَسَم بَیگه تا زنده بُمونم،
 و مَوَال توو امیدِی که اُمَسْتِن شرمنده بَشَم!
 ١١٧ به مِه توو دَسُنْت بُگَن، تا اَمِن و اَمون بُمونم،
 و به دستوَرْت همیشه توو نظر خُو اُمَبَشْت.
 ١١٨ تو به همه اَشوئی که اَدستوَرْت گمراه اَبِن خار و خفیف شاگنی؛
 به چه که فریبکاریش بُو فیدِن.
 ١١٩ تو همه اَدَموی شرورِ زمیْن، مِثَه پَفْتَل دَر اَکْرَدُنِ؛
 به همی خاطر به گُیْنِت دوست اُمَه.

۱۲۰ آ ترس تو، لِرز توو جُنم اِکت؛
آ داوری هوی تو آتِرسُم.

ع

۱۲۱ اچیزی که انصافین و اچیزی که درستین، آنجُم امدادین؛
به مه دسِ کسوئی که به مه ظلم اکنن، مده.
۱۲۲ به نوکرت مه اطمینان هاده، که بهش خوبی اکنی،
و موال آدموی متکبر به مه ظلم بکنن.
۱۲۳ چهمنُم آ انتظار پی نجاتِ تو تار بودن،
که کی به وعده عادلانت عمل اکنی!
۱۲۴ با نوکرت، مه، طبیک محبتت رفتار بکنن،
و دستورُ خو به مه یاد هاده!
۱۲۵ مه نوکرِ توأم، به مه فهم هاده،
تا گپنت بَقهمُم!
۱۲۶ خداوندا موکِ اُهندن که تو به کاری بکنی،
چون به شریعت تو زیر پا شنهادن.
۱۲۷ به همی خاطر هم به حکمت دوست اَمستین،
بیشتیه آطلا، بیشتیه آطلای خالص دوست اَمستین.
۱۲۸ وا همی خاطر، ادونُم که همه فرمُنت درستن،
آ همه راهویی که دروغن، بیزاُم!

پ

۱۲۹ گپنت چکک عجیبین،
وا همی خاطر با جُنم آنجُمشُ آدم.
۱۳۰ فهمیدن کلْمت به آدم نور آده،
و به آدم ساده دل، با فهم اکنن.
۱۳۱ لُو خو واز اکنُم له له ازنُم،
به چه که مُشتاق حُکمتم!
۱۳۲ رو خو به طره مه بربگردن و به مه لطف بکنن،
همطو که به کسوئی که نمت دوست شهه، لطف اکنی.
۱۳۳ طبیک وعده خو، به گدموی مه محکم نگه بکنن،

و مَوَالِ هَيْجِ خَطَايِي بِه مِه پِيرُوز بَشْتِ.
 ۱۳۴ به مِه آ ظَلَمِ آدَمُ نَجَاتِ هَادَه،
 تَا قَرْمُنْتِ أَنْجَمِ هَادَمِ.
 ۱۳۵ نُوْر رُوْحُ، بِه نُوْكِرْتِ مِه، بِرَن،
 و دَسْتُوْرُ خُو بِه مِه يَادِ هَادَه!
 ۱۳۶ خَرَسِ مِثِه جُوهُوِي هُوَ آ جِهْمُمِ آرَخْتِن،
 بِه چِه كِه مَرْدَمِ، شَرِيْعَتِ أَنْجَمِ نَادَن.

ص

۱۳۷ خُدَاوَنْدَا، تُو عَادَلِي،
 و قَانُونِي تُو دَرَسْتَن!
 ۱۳۸ گُپِي كِه تُو اِدْگُفْتِن،
 تُوو عَدَالْتِن و تُوو وِفَادَارِي كَامِلِن.
 ۱۳۹ آتَشِ غَيْرْتُمِ بِه مِه اَسُوْزُوْنِه،
 بِه چِه كِه دَشْمَنُمِ بِه كَلْمِ تُو آ يَادِ اَكْتَن.
 ۱۴۰ وَعَدِه آتِ حَسَابِي اَمْتِحَانِ بُوْدِن،
 و نُوْكِرْتِ، مِه بِه اُ دُوْسْتِ اَيْشَن.
 ۱۴۱ بَا اَيْبِيكِه مِه آدَمِ كُوْجِكِ و حَقِيْرِيْمِ،
 و لِي بِه قَرْمُنْتِ آ يَادِ نَاكُنُمِ.
 ۱۴۲ عَدَالْتِ، تَا اَبَدِ عَادِلَانِه اَن،
 و شَرِيْعَتِ حَكِيكْتِن.
 ۱۴۳ تُوو سَخْتِي و فِشَارَمِ،
 و لِي دِلِ خَاشِي مِه بِه حُكْمُوِي تُوْن.
 ۱۴۴ گُپِيْتِ تَا اَبَدِ عَدَالْتِن؛
 بِه مِه فَهْمِ هَادَه تَا زَنْدِه بُمُوْنُمِ!

ق

۱۴۵ خُدَاوَنْدَا وَا تَمَمِ دِلِ بِه دَرگَاهِ تُو فَرِيَادِ آرَنُمِ، جُوَابُمِ هَادَه،
 مِه دَسْتُوْرْتِ أَنْجَمِ آدَمِ.
 ۱۴۶ جَارِتِ آرَنُمِ؛ نَجَاتُمِ هَادَه!
 تَا مِه گُپِيْتِ أَنْجَمِ هَادَمِ.

۱۴۷ گبل آ ابي که روز پزنت، بلند آيم و بي کمک جارت آزنم؛
اميد مه به گلّم تون.

۱۴۸ توو ساعتوی شو چههم رو هم نانوسم،
تا به وعده آت فکر بگنم.

۱۴۹ طيبک محبت خو، صدام بيشنو!

خداوندا، طيبک عدالت خو، به مه زندگي هاده!

۱۵۰ آشوی که با نيت بد به مه اذيت و آزار آرسونن، نزيک آبودن،

أش آشريعيت خيلي دورن!

۱۵۱ ولی ای خداوند، تو نزيکی؛

و تمم حکمت درستن.

۱۵۲ ديروه آن که گپنت أمفهميدن،

که تو تا آبد گپن خو برگرار اديگردن.

ر

۱۵۳ به مصيبت مه نگاه بگن و به مه آزش خلاص بگن،

به چه که مه به شريعيت آياد ناگنم.

۱۵۴ آ حک مه دفاع بگن و به مه آزاد بگن!

طيبک وعده آت به مه زندگي هاده!

۱۵۵ نجات آدموی شرور دورن،

به چه که آش دُمال دستورت نهن.

۱۵۶ خداوندا، رحمت تو چگک زيادن؛

طيبک قانون خو به مه زندگي هاده!

۱۵۷ کسوی که دشمنن و به مه اذيت و آزار آرسونن زيادن،

ولی مه آگپن تو نافرمني ناگنم.

۱۵۸ به کسوی که خيانت آگنن، آگينم و آزش بيزارم،

به چه که حکمت آنجم نادن.

۱۵۹ بيگين که به فرمئت چگه دوست أمستين،

طيبک محبت خو، به مه زندگي هاده!

۱۶۰ گلّم تو، به تمم حکيکتين،

و تک تک قانونوی عادلانت، تا آبد آمونه.

- ۱۶۱ حاکم بی دلیل به مه آذیت و آزار آرسوتن،
ولی دِل مه اَبُهت کَلِمَت آتِرسه.
۱۶۲ مه در کَلِمَت شادی اَکُنم،
مِته کسی که پَلَه پَلَه گنج، پیدا ایکرده بَشَه!
۱۶۳ آ دروغ نفرت اَمَسِتِن و بیزارم،
ولی به شریعتِ دوست اَمَه.
۱۶۴ به خاطر قانونوی عادلانت،
روزی هفت بار به تو حمد و ثنا اَکُنم.
۱۶۵ کسوئی که به شریعت تو دوست شَهه، خیلی آرامش شَهه،
هیچ چیز ناتون به اَش و زمین بَرنت.
۱۶۶ خداوندا، امیدم به نجاتِ تون،
و به حُکْمَت اَنجُم اَدَم.
۱۶۷ جُنِ مِه، گِپِنَت اَنجُم اِدَه،
و مِه به گِپِنَت خیلی دوست اَمَه.
۱۶۸ به فَرْمُن و گِپِنَت عمل اَکُنم،
به چه که همه راهم، جلوی چَهْمُن.

- ۱۶۹ خداوندا، بُوَال فریادم به درگاه تو بَرَسَه؛
طِبِکِ کَلِمَت به مِه فهم هادَه.
۱۷۰ بُوَال فریاد التماسم به درگاه تو بَرَسَه؛
طِبِکِ کَلِمَت به مِه آزاد بُکن!
۱۷۱ زَبُنم به تو حمد ثنا اَکُن،
به چه که تو دستورُ خو به مِه یاد اَدی!
۱۷۲ زَبُن مِه دربارَه کَلِم تو آواز آخونه،
به چه که تَمِم حُکْمَت درستن!
۱۷۳ بُوَال که دَسِت، بی کمک کِرِدِن به مِه آماده بَشِت،
به چه که مِه فَرْمُنَت گَزین اُمِکِرِدِن.
۱۷۴ خداوندا به نجات تو انتظار اَکُنم،

و اَشْرِيْعَتِ كَيْفِ اَكُنْم!
 ۱۷۵ بُوَالِ جُنْمُ زَنْدِهٖ بُمُونِهٖ وَ بِهٖ تُو حَمْدِ وَ ثَنَا بُكُنْم،
 بُوَالِ قَانُوْنَتْ بِهٖ دَادُمُ بَرِسَن.
 ۱۷۶ مِثِهٖ يِهٖ كِهْرِ كُمُ بُوْدَهٗ، كَمْرَاهُ بُوْدَمُ؛
 جُسْتِ نُو كَرِتْ مِهٖ بِيْگَرْدِ،
 بِهٖ چِهٖ كِهٖ بِهٖ حُكْمَتْ اَيَادِ اُمْنِكِرْدِن!

۱۲۱

كَمِكِ مِهٖ اَطْرَهٗ خِداوَنْدِن

سرود زيارت آ اورشليم.

۱ سَرْخُو بِلَا اَتَارُمُ وَ بَا چِهْمُنُ خُو بِهٖ كُوَهٗ نِگَاهِ اَكُنْمُ؛

كَمِكِ مِهٖ اَكْمَجَا اَرِسِهٖ؟

۲ كَمِكِ مِهٖ اَطْرَهٗ خِداوَنْدِن،

خِداوَنْدِي كِهٖ اَسْمَنُ وَ زَمِيْنُ خَلِكِ اَيِكِهٖ.

۳ اُ نَاوَالِهٖ كِهٖ پَاتِ بِلَغَزِهٖ؛

اُ كِ وَا سَارِتِنِ، چِهْمُ رُو هَمِ نَانُوْسِهٖ!

۴ بَلِهٖ، اُ كِ وَا سَارِ كَوْمِ خُوْشِنِ،

نِهٖ چِهْمُ رُو هَمِ اَنُوْسِهٖ وَ نِهٖ خُو اَرِهٖ!

۵ خِداوَنْدِ وَا سَارِتِنِ!

خِداوَنْدِ مِثِهٖ يِهٖ سَايِهٖ كِنَارَتِ وَا سَارِتِنِ تَا وَا سَارِتِ بَشِهٖ!

۶ نِهٖ تُو وَا رُوْزِ، اَفْتُو بِهٖ تُو اَذِيْتِ اَكُنْ؛

وَ نِهٖ تُو وَا شُو، مِهْتَابِ.

۷ خِداوَنْدِ بِهٖ تُو اَهْمِهٖ بَدِيْ حَفْظِ اَكُنْ؛

اُ وَا سَارِ زَنْدِگِيْتِ اَبُو!

۸ خِداوَنْدِ وَا سَارِ رَفْتِنِ وَ هُنْدِنْتِ اَبُو،

اُ اَلَانِ تَا اَبْدِ!

آگه خداوند لهر نَسازت

سرود زیارت آ اورشَلیم. مَزْمور سلیمان.

۱ آگه خداوند لهر نَسازت،

زحمتِ کسوتی که اُرو آسازن، بی فُیدن؛

آگه خداوند آ شهر نِگهَبنی نَکن،

بیدار موندنِ نِگهَبنُ، بی فُیدن.

۲ بی فُیدن که صُحب زود پا آبین،

و شو دیر وقت آخوین،

و نئی که با زحمت دَر آتارینُ آخوارین؛

چون اُموک که عزیزوی خداوند خُون، خداوند روزیشُ آماده آکن.

۳ چوگن، یه میرائن آ طَره خداوند،

و ثمرِ رَحِم، یه پاداش.

۴ چوگنی که به یه مرد جُون وا دنیا آتان،

مِته تیروئین که توو دَسِ یه مرد مبارزن.

۵ خوش به حال اُک،

جا تیری خو، با اِی تیڑ پُر آکن!

ایطو کسی، وقتی که توو دروازه شهر با دشمنُ خو گپ آزنت،

شرمنده نابو.